

Üstad, her meseleye çözüm getirmiş

Bediüzzaman Said Nursî'nin çok yönlü bir insan olduğunu belirten Mehmet Kutlular, "Üstad her meselede fikrini beyan etmiş. Bu fikirler de zamanımızın şartları cihetinden herkes tarafından kabul görüyor. Mesleğini "cadde-i kübrâ-yı Kur'ânî" olarak ifade ediyor. Yani Kur'ân ne yazıyor, Resulullah (asm) ne söylemiş, uygulamalar nasıl olmuş... İşte Üstad bu çizgiden ayrılmıyor" dedi.

YENİ ASYA A.Ş. YÖNETİM KURULU BAŞKANI VE GAZETEMİZ İMTİYAZ SAHİBİ MEHMET KUTLULAR:

Üstad, her meseleye çözüm getirmiş

Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin "Ölümüm, hayatımdan ziyade dine hizmet edecek" sözündeki hizmetin temel noktaları nelerdir?

Üstad Hazretleri çok sıkıntılı bir hayat yaşamış. Hayatının 27 yılı sürgün ve hapishanelerde geçmiş. Kemalist rejim tarafından tamamen dışlanıp, tecrit edilmiş. Üstad, o dönemlerde, çok sıkıntılı şartlar altında, gizli gizli Risâle-i Nurları yazmış. Üç tane büyük mahkeme geçirmiş: Eskişehir, Denizli ve Afyon mahkemeleri. Talebelerinden kimi nerede bulmuşlarsa cezaevine koymuşlar.

O zamanki Risâle-i Nur'un yayılmasıyla şimdiki aynı değil. Üstadı şimdi dünya okuyor. Eserleri değişik dillere çevrilmiş, çevriliyor. Külliyyatı serbesti kazanmış. Tamamı, kendisi hayattayken, Lâtin harfleriyle neşredilmiş. Görüldüğü üzere, eskiden Üstadın ve Risâle-i Nur'un adını ağzına almaktan çekinen çokları; bürokratlar, bazı siyasîler, bazı ilim adamları... Şimdi onu medhü sena edebiliyorlar; dâvâ adamı, müceddid, müçtehid olduğunu kabul ediyorlar.

Baskının olduğu dönemlerde sırren tenevveret devam eden hizmet, artık alenî olarak yapılıyor. Risâle-i Nur Külliyyatı serbestçe basılıyor, dağıtılıyor. Değişik dillere çevriliyor. Eserler,—gayrimüslim olsun Müslüman olsun—insanların ellerine ulaştığında "O gerçekten büyük bir zâtmiş" diyorlar. Hürmet, saygı ve takdirlerini ifade ediyorlar. Yani "Ölümüm, hayatımdan ziyade dine hizmet edecek" dedikten sonra kısmî bir demokratikleşme söz konusu olmuş. İktidar 10 sene dayanabilmiş. 1960'da büyük bir ihtilâl olmuş. Menderes'i ve üç bakanını idam etmişler, insanları Yassıada'da çürütmüşler.

MEŞRUTİYETİ ŞERİAT NAMINA ALKIŞLADI

Üstad çok yönlü bir insan. Her meselede fikrini beyan etmiş. Bu fikirler de zamanımızın şartları cihetinden herkes tarafından kabul görüyor. Demokratik açılım ile broşürler neşrettik, konferanslar, paneller, düzenledik vs. Demokratik açılım meselesini; Üstad Hazretleri demokrat ve bunu fikren kabul ediyor. "Meşrûtiyet-i meşrûa" diyor ona. 2. Meşrûtiyet

ilân edildiği zaman, ona İslâm namına sahip çıkıyor ve alkışlıyor. Kim böyle değildir, derse bunun böyle olduğunu “Dört hak mezhebe göre ispata hazırım” diyor. Çünkü Üstad Hazretlerinin tek kaynağı Asr-ı Saadet. Saadet devrinde Resûlullah (asm) bilemez miydi ki, vefat etmeden yerine halife tayin etsin. Bilirdi, ama etmedi. Niye, “İçinizden lâıyk ve ehil olanı seçin” dedi.

İslâmın getirdiği en geniş şekilde bir hürriyet var. Ne demek o? Cenâb-ı Hak peygamberler gönderiyor. Özellikle son peygamber Hz. Muhammed’e (asm) tebliğ yaptırıyor. Çünkü insanlar imtihan için gelmişler bu dünyaya. O zaman kabul edip etmemek ferdin ihtiyarına bırakılmış ki, mükâfat ve mücazat olsun. Peygamber Efendimiz (asm) bazen yakınlarının imanla müşerref olmasını istiyor, olmuyor. Sonra âyet-i kerime nazil oluyor: “Sen dilediklerine ve sevdiklerine hidayet edemezsin. Hidayet ancak Allah’tandır.” Peygamberimize düşen, âyette de belirtildiği üzere, tebliğdir. Hürriyetin en genişini İslâm insanlığa getirmiş. Adaleti toplumda en güzel şekilde tesis etmiş. Halifelerimizden Hz. Ali (ra) bir Yahudi ile mahkemeye çıkmış. İddiasını ispat edemediği için aleyhine neticelenmiş. Kürtlerin medar-ı iftihar Selâhaddin Eyyubi de bir Hıristiyanla mahkeme önüne çıkmış. Bakıyorsunuz Fatih Sultan Muhammed Han da bir Hıristiyan mimarla mahkeme önüne çıkıyor. Kadı, aleyhine karar veriyor. Ama Fatih bu karara üzülüyor, aksine seviniyor. Hatta ikisi arasında tarihe adalet numunesi olarak geçen konuşmalar oluyor. Şimdi bu olaylarda ne var; hürriyet var. Sonra adalet ve seçim var. Peygamber Efendimiz (asm) halifelere de şunu hatırlatıyor: “Seyyidü’l-kavmi hadimuhum” (Kavmimin efendisi ona hizmetkâr olmalıdır.) Yani halife veya padişah olana ‘ali kıran baş kesen olma’ deniliyor.

Bizim Kitabımız evrensel bir kitap. Bu yüzden herkes okuyabilir, istifade eder. Demokrasinin bizdeki adı Meşrûtiyet-i Meşrûa. Yani millî irade ile seçilmiş bir idareci. Demek ki Üstad, “Ben Meşrûtiyeti şeriat namına alkışladım” derken; zaten demokratik ülkelerin hepsi yukarıda değindiğimiz esaslara dayanır. Oralarda hürriyet vardır, insan insanlığını tadar. Orada adalet olması lâzımdır, seçim hür iradeyle yapılmalıdır, orada devlet sosyal anlamda hizmetkâr olmalıdır. Bunların dinen bir tersliği yok. O yüzden Üstad, mesleğini “cadde-yi kübrâ-yı Kur’ânî” olarak ifade ediyor. Yani Kur’ân ne yazıyor, Resûlullah (asm) ne söylemiş, uygulamalar nasıl olmuş... İşte Üstad bu çizgiden ayrılmıyor.

Üstadın demokrasiye bakışı nasıldı?

Dinimiz krallığı ve padişahlığı getirmemiş. Ancak o zamanki dünya şartlarında krallık ve padişahlık varmış. Resûlullah’ın (asm) bir ifadesi var değil mi? “...30 sene sonra ısıracı bir saltanat gelecek.” Bu da Emevilerin hilâfeti ele geçirmesiyle oluyor, seçimle değil. Hz. Muâviye Şam valisiyken halifeliğini ilân ediyor. Ordular çarpışıyor. Hakemlik meselesi var. Ardından da saltanat var. 80 kûsûr sene sonra da halifelik Abbasilerin eline geçiyor. Üstad Osmanlıları kötüleyip dışlamıyor. “1000 sene İslâmîyete hizmet etmiş, bayraktarlık yapmış” diyor. Sultan Abdulhamid, 1. ve 2. Meşrûtiyeti ilân ediyor. 1. Meşrûtiyet’te devlet zaafa uğramıştı. Onu çeşitli sebeplerden ötürü lağvediyor. Üstad 2. Meşrûtiyet’te ısrar ediyor, “Sen bunu kabul et. Bu millet sana kefilidir” diye. Daha sonra Dünya Savaşı kopunca uygulamaya tam olarak geçemiyor. Üstad, Cumhuriyeti de destekliyor. Ankara’ya çağırılıyor, oraya gidiyor. Yurdun dört bir tarafı işgal altında. Millî mücadele devam etmekte. Üstad, yapılan Kurtuluş Mücadelesini destekliyor. Destekliyor, ama onun beklediği netice çıkmıyor. Meclis açılıyor, ama bir süre sonra tek parti dönemi başlıyor. 27 sene sürüyor. Bir baskı rejimi kuruluyor. Demokratikleşme zaten yok. Üstad, bu baskıcı rejimi bakın ne güzel özetliyor: “İstibdad-ı mutlaka cumhuriyet ismini vermişsiniz, cebr-i keyf-i küfrîye kanun ismini takmışsınız, irtidad-ı mutlakı rejim altına almışsınız, sefahat-i mutlakaya da medeniyet ismini vermişsiniz. Ben böyle cumhuriyetçi değilim” Bundan daha güzel bir tarif olur mu?

O, HEP MÜSBET HAREKET ETTİ

Açılım meselesine gelecek olursak; Türkiye daha demokratikleşemedi ki... 27 sene tek parti dönemi var. Sonra ülkenin önü biraz açılmış, seçim olmuş, iktidar değişmiş. Üç seçim dayanabilmiş. Ardından 60’da ihtilâl olmuş. 10 sene sonra 1971’de yine ihtilâl, 80’de yine bir ihtilâl ve sonra da 28 Şubat 1997. Bugün hâlâ millî irade hakimiyeti yok, askerin hakimiyeti var.

Bütün bu şartları görünce ve o zamanı düşününce, Üstad’ın hâkim güce boyun eğmediğini görüyoruz. Üstad o sıkıntılı zamanlarda hizmet etmiş ve bir genç nesil yetiştirmiş. Topluma mâl olmuş. Açıktan arkasından gelemeyenler, ortam rahatladıkça ona sahip çıkmış. Onun için Üstad “Ölümüm, hayatımdan ziyade dine hizmet edecektir” diyor. Şimdi herkes onu saygıyla anıyor. Onun hakkında aydınlarla röportajlar yapılıyor. Hepsisi diyor ki: “Bir dâvâ adamıdır, hakim güce boyun

eğmemiştir, bir ilim adamıdır, müçtehidir, resmî ideolojiye yaranmaya çalışmamıştır.” Bu da gösteriyor ki, Üstadın dediği aynen tezahür etmiş. Çünkü Risâle-i Nurlar artık serbest, pek çok dile çevrilmiş ve çevrilmeye devam ediyor. Bir çok aydın, bir Nur Talebesi gibi anlayamasa da okuduğunda ona saygı duyuyor. Üstad her meseleye çözüm getirmiş. Ondan daha iyisi yok ki...

Peki sıkıntımız nedir?

Sıkıntımız şu; birincisi istibdat ve baskı üzerine kurulan bir rejim ve ikincisi ırkçılık. Bizim Kürt diye bir meselemiz yok. Neden? Çünkü 1000 seneden beri beraberiz. Zira Osmanlı çok dinli, çok ırklı ve çok mezhepliydi. Dinimiz evrensel bir dindir. Bir ırkın dini değil ki... İşte Üstad Hazretleri bu yüzden Meşrûtiyete, hürriyete, cumhuriyete sahip çıkmış, ırkçılığın karşısında yer almış. Ortada Şeyh Said hadisesi var, ama orada soruyor: “Kimi kime çarpıştırıracaksın?” diyor. Üstadın tarzı müsbet hareket. Sopa silâh yok, ilim kalem kitap var. Şeyh Said olayı olmuş ve binlerce insan zarar görmüş ve netice akim kalmış.

Hâkim güce göre, Türkiye’de iki tane büyük tehlike vardır: 1- İrtica, yani (onlara göre) din ve dindarlar. 2- Bölücülük. Türklerden sonra en büyük nüfus Kürtlerdir ve bunun tehlike olarak görülmesi hâlâ devam etmektedir.

Türkçülük yanlış olduğu gibi, Kürtçülük de yanlış. Bunlar birbirini tahrik ediyor. Demokrasiye niye karşı bunlar? CHP “Türkiye demokratikleşirse Atatürk ilke ve inkılâpları elden gider” diyor. MHP “Vatan bölünür” diyor. Bazı dindar kesim de “Şeriat varken ne gerek var?” diyor. Türkiye’ye baktığınızda karşınıza bu tablo çıkıyor. Bu sebeptendir ki demokrasiden büyük bir kesim hoşlanmamış. Ama hepsinin gerekçesi ayrı. Dolayısıyla Üstad bunların yanlış olduğunu, bizi birleştiren ögenin din olduğunu, mü’minse zaten kardeşimiz, mü’min değilse vatandaşımız, gayrimüslimse ‘ehl-i kitaptır ve tebamızdır’ der. Neticede Üstad çıkış yollarını göstermiş. Akli başında olanlar bakıyorlar ki bu tavsiyeler, fikirler ve düşünceler gerçekten doğru. Ben öyle anlıyorum.

Paneller, seminerler, konferanslar ve faaliyetler yapılıyor. Bunlar tabî ki ehemmiyetli. Sizce bundan sonraki adımlar ne olmalı. Aydınların ya da hükümetlerin önem vermesi gereken konu ne olmalı?

En mühim mesele geçmişte yapılan yanlışların—bilerek ya da bilmeyerek olsun—mutlaka düzeltilmesi lâzım. O ne demek? Yani bu kanunların ve anayasanın oturulup evrensel değerler ölçüsünde bir mutabakatla—başka türlü olmuyor—değiştirilmesi lâzım. Artık bizim de dünya devletleri gibi, yapılacak yeni anayasayla herkes hür olmalı, adliye âdil olmalı, laikliğin dinsizlik mânâsındaki yanlış tatbiki bırakılmalı. Değişmez maddelerden biri olarak karşımıza çıkan laikliğin uygulaması neden değişmesin ki? Burada büyük ekseriyetle mutabakat gerçekleştirilirse anayasa değiştirilip, asker kışlaya çekilir, adalet âdil olduğunu bilir, sosyal adalet sağlanır, partisini kuran milletin önüne çıkar ve millet kimi seçerse o idaresini yapar. İster tek parti, ister koalisyon, fark etmez.

KORKULAR ARTIK ATILMALI

Netice şu ki, mutabakat lâzım. Ortada düşmanlıklar var. Kimisinde dine düşmanlık var, kimisinde kendi ırkıdan başkasına düşmanlık var, kimisinde sefahat ve dalâletin içine düşmüş olanlarda ‘Şeriat getirirlerse bize hakk-ı hayat tanımaz’ diyenler var. Bu korkular artık atılmalı. Hepimiz bu vatanın evlâtlarıyız. Çanakkale’sinden İstiklâl Harbine kadar hepimiz bu vatan için canımızı verdik. Öyleyse bir çok dinli, çok mezhepli ve çok ırklıyız. Çünkü Allah’ın indinde makbul olan ırk değil. Nedir? Takvadır. Kim Allah’tan fazla korkuyor, emrettiklerini yapıyor, yasaklarından kaçınıyorsa Allah’ın en sevgili kulu odur. İrkçilik olunca burası Türklerindir diyor. Niye Türklerin olsun? Zira biz de Kürt, Türk, Çerkez, Abaza, Laz, Boşnak vs. var. Kürt olmak, ayrı Kürtçülük ayrı. Kürtçülük ırkçılıktır. Onun gibi, Türk olmak ayrı, Türkçülük ayrı. Bunlar ayrı şeyler, ama maalesef Türkiye’ye bu gibi ayrımlar bilerek sokulmuş ve sıkıntı vermiştir. Neticede hepimiz mü’min kardeşiz.

Hükümet belki korkusundan, açılımda bazı şeyleri kaldıralım diyemedi. Diğer partilerden teklifler bekledi. Onlar teklif yapsın biz de sahip çıkalım, dediler. Ama onlarda öyle bir teklifte bulunmadı. Öte yandan Genelkurmay Başkanı da kırmızı çizgilerini çizdi.

Çıkış yolu; millî bir mutabakatla—yüzde yüz olmasa da yüzde 70-80 mutabakatla—bu Anayasayı sil baştan, evrensel

değerlere göre değiştirmektir, kanunları ona göre düzenlemektir. Millî iradeyi hâkim kılmaktır. Ordu kışlasına çekilip, Meclisin ve milletin emrinde olması lâzımdır. Hakimlerin tarafgir değil, âdil olması gerekmektedir. Yoksa sıkıntılar devam eder.

23.03.2010